

машина бѣше устроена за да покровителствува слаби-тѣ и сиромаси-тѣ.

«Въ турска-та земя нѣмаше бояре, нѣмаше клаки, нито строение на пѣтица, защото тогава Турция нѣмаше пѣтица. Тамъ имаше само нѣкой дневни притеснения, а не както у влашко-то управление: влашки-тѣ управители бѣха много по плячкаджие, отъ турски-тѣ мюдуре. Така, влашки-тѣ села у Бѣлгария успѣватъ; дори и днесъ, кога-то влашки-тѣ селяни станаха ступани на земи по милости-тѣ на Куза, тѣх-ни-тѣ братия не виждатъ за нужно да са вращатъ въ отечество-то си.

«Нищо друго ново до Видинъ не видѣхме; тамъ пѣрва-та ни грижа бѣше да посѣтимъ стара-та твѣрдина, коя-то е четвѣртита и приплатена до четири зѣбести кули; тя служи за срѣда на днешня-та твѣрдина, за коя-то вечъ по-горѣ споменахъ. За това срѣднѣвѣково кале има една любопитна приказка. Единъ бѣлгарски царъ ималъ три дѣщери, отъ кои-то двѣ-тѣ били почтени, а третя-та не толко. Тѣзи дѣвойки били дарени съ най-добри-тѣ земи въ тази прѣкрасна страна и си изградили три кули. По-стара-та са наричала Вида: тя основала кула-та, за коя-то приказахъ, и я нарѣкла по име-то си, съ кое-то е нареченъ и града, Видинъ. Забравихъ имена-та на други-тѣ двѣ. Втора-та основала кула-та Видболъ, на три часа расстояние до Видинъ на брѣга на една веселопумяща рѣка, що иде отъ планини-тѣ Селахъ. Въ тѣзи сѣщи планини, въ срѣдъ гори-тѣ, третя-та в ждигнала своя твѣрдина, на коя-то развалини тѣ носятъ и до днесъ име бѣлгарско Курвинградъ.

«Оттамъ отидохме да видимъ военний музеумъ, кой-то е въ вѣтрѣшна-та кула; тука намерихме сбирка отъ всякакви видове военни орѣжия отпѣрѣди двѣсте години: отъ Маджаре-тѣ, Поляци-тѣ, Власи-тѣ и други империи; измежду тѣхъ най-много ми ся видѣха качулки-тѣ. Сапикасахъ и Австр. сагоси, кои-то мѣзаха на карикатури; но измежду друго азъ прѣпорѣчамъ на любопитни-тѣ пѣтувачи единъ видъ малки шапки, кои-то може да са вѣрва, че сѣ носили стари-тѣ Еничери.

«Управителя на Видинъ бѣше Расимъ паша, кого-то посѣтихме на чай. Приказвахме отъ сичко по-малко, даже и по политика-та. Той приказва много анекдоти и то по-старий ориенталски начинъ.

III.

«Отъ Видинъ са вѣрнахме пакъ въ Русчукъ по рѣка-та Дунавъ, коя-то въ Европа по голѣмина са брои втора следъ рѣ-